

қазақ

халық

ертегілері

С

Р

С

А

Н

Д

Ы

К

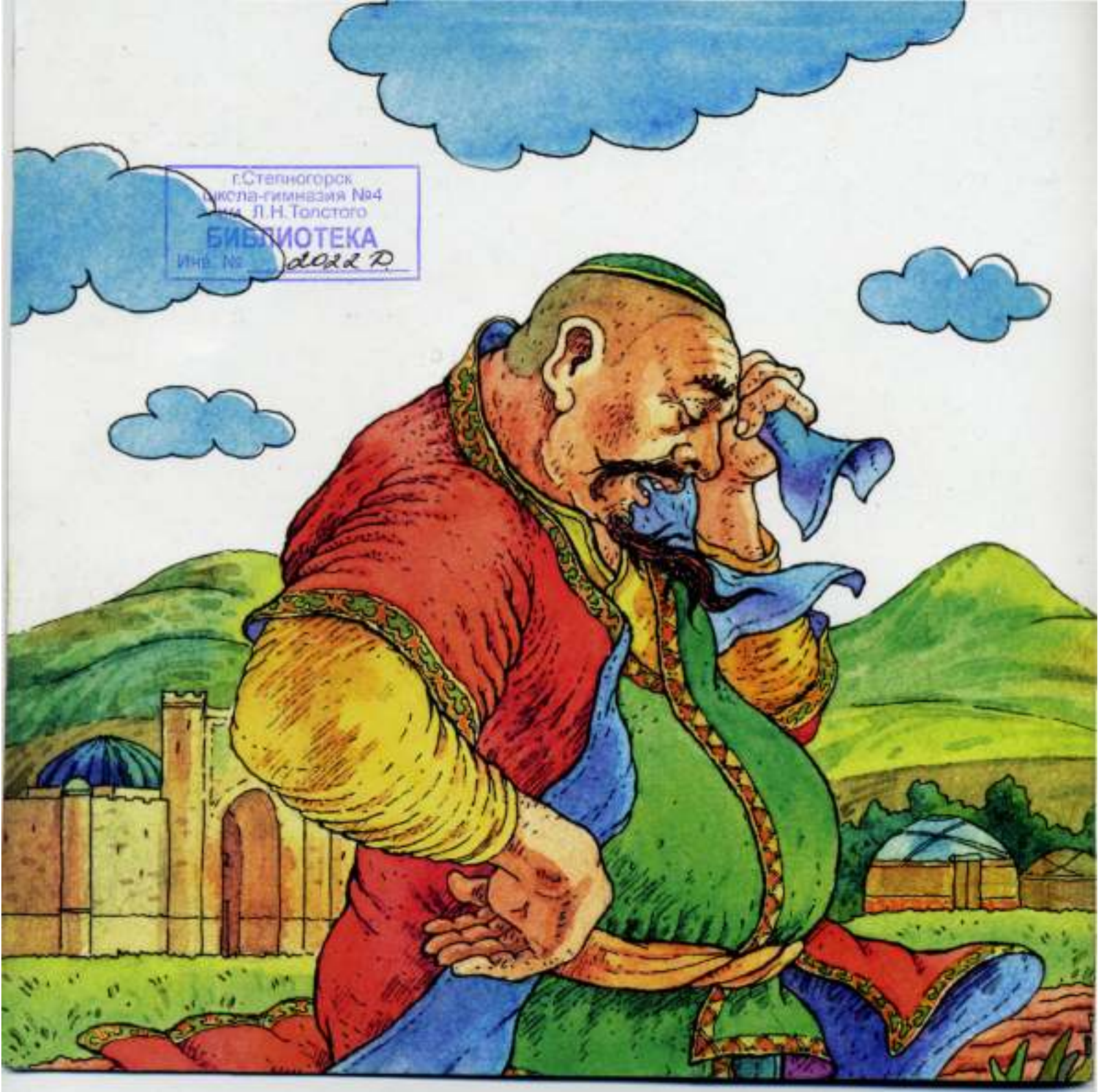

АЛДАР КӨСЕ
және

Жартыбай
бай

аруна
баспасы

г. Степногорск
Школа-гимназия №4
им. Л. Н. Толстого
БИБЛИОТЕКА
ИЧБ № *2022 P.*

Өгіз-дер қам-шы сал-дыр-май-ақ түп-тү-зу тар-тып ба-ра-ды. Со-қа-ның жү-ріп өт-кен ор-нын-да дым-қыл то-пы-рақ қа-лып жа-тыр. Бі-рақ ө-мі-рін-де а-уыр жұ-мыс іс-теп көр-ме-ген Жар-ты-бай шар-ша-ған-нан, жа-ны-на кел-ген Ал-дар кө-се-нің:

– Ас-са-лау-ма-ға-лай-күм! – де-ге-нің бір-ақ ес-ти-ді.

– А-ға-тай... – деп, сө-зін жал-ғас-ты-ра ал-май о-ты-ра ке-те-ді.

Ал-дар о-ны қол-ты-ғы-нан де-меп тұр-ғы-за-ды да:

– Оу, ба-йе-ке, не-ғып жер жыр-тып жүр-сіз? Жал-шы-ла-ры-ңыз қы-ры-лып қал-ған ба? – деп сұ-рай-ды.

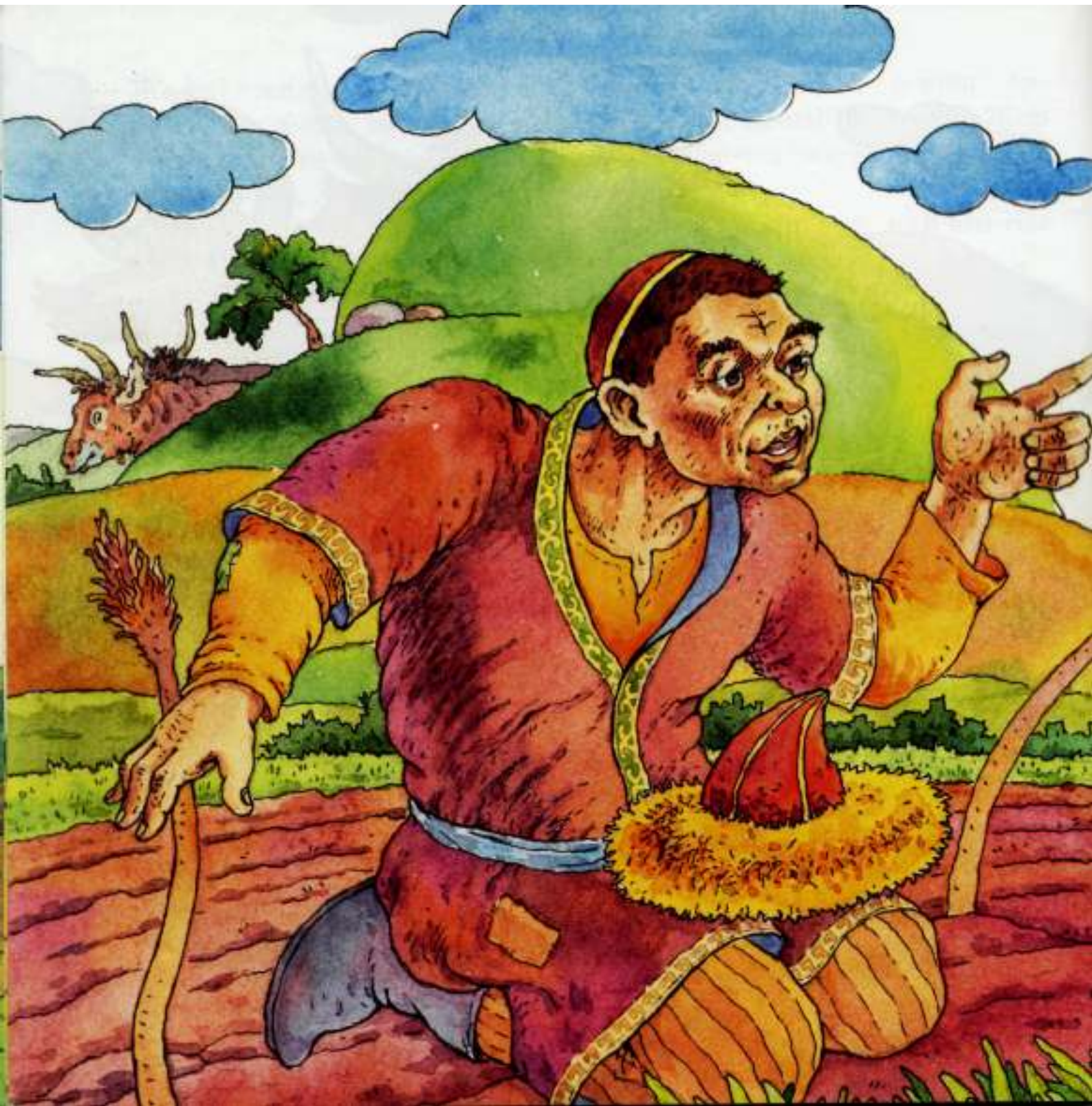
– Жо-ға, жал-шы қай-да ке-ту-пі е-ді?! Бі-рақ о-ның әр-қай-сы-сы-на а-қы тө-леу ке-рек. Мал бақ-қа-ны-на тө-ле! Жер жырт-қа-ны-на тө-ле! Мү-ның бә-рі-не дәу-ле-тің же-те ме? Бә-рін қу-ып жі-бе-ріп, ө-зім қал-дым!

Ал-ғаш-қы-да ең-бек е-тіп жүр-ген бай-ға іш-тей сүй-сін-ген Ал-дар о-ның ни-е-тін біл-ген-нен ке-йін, ы-за-ла-нып:

– О, құр-мет-ті Жар-ты-е-ке, шар-ша-ды-ңыз ғой, де-ма-лы-ңыз-шы! Мен-ақ жыр-та тұ-ра-йын жер-ді, – дей-ді ре-ні-шін сез-дір-мей.

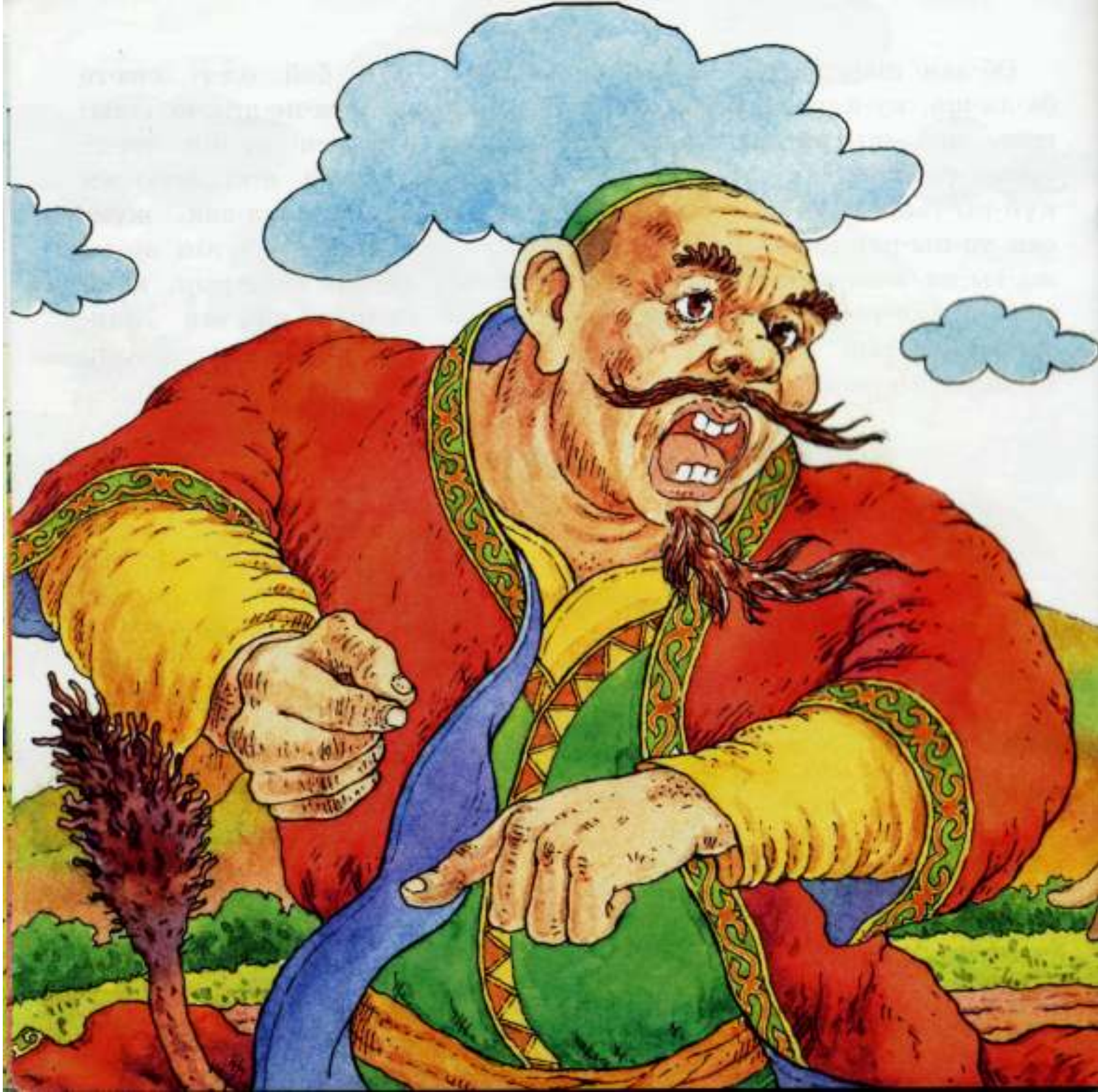

Әб-ден шар-ша-ған дү-ни-е-қо-ңыз, са-раң бай әл-гі сөз-ге ба-ла-ша қу-а-на-ды. Ол шө-бі қа-лың-дау төм-пе-шік-ке шы-ғып, көз шы-ры-мын ал-мақ бо-ла-ды. Сәл-ден ке-йін тәт-ті ұй-қы-ға ке-те-ді. Мұ-ны көр-ген Ал-дар кө-се е-кі ө-гіз-дің құй-ры-ғын тү-бі-нен қыр-қып а-ла-ды да, бор-пыл-дақ, жұм-сақ то-пы-рақ-қа қа-дап қо-я-ды. Ал ө-гіз-дер-ді тө-бе-нің ар-ғы жа-ғы-на а-па-рып жа-сы-ра-ды. Қай-тып ке-ліп о-ты-рып, кө-зі і-лі-ніп ке-те-ді. О-сы кез-де ұй-қы-сы қа-нып қал-ған Жар-ты-бай ба-сын кө-те-ріп, қа-сын-да қал-ғып о-тыр-ған Ал-дар кө-се-ні кө-ре-ді.

Пе-ріш-те-сі тұрт-кеп-дей сол сот-те ол да а-тып тұ-ра-ды.

– Сіз-дің мы-на ө-гіз-де-рі-ңіз бұ-рын-нан о-сын-дай ма е-ді?!
Әл-де ме-ні ұ-нат-па-ған-нан өс-тіп қал-ды ма? Қо-лым со-қа-ға
ти-ер-ти-мес-тен мө-ңі-реп қо-я бер-ме-сі бар ма?! Мө-ңі-реп-мө-
ңі-реп, е-гіс-тік-ке су-дай сі-ңіп жоқ бол-ды! Арт-та-ры-да тек
мы-на құй-рық-та-ры ға-на қал-ды.

– Әй, не деп от-тап тұр-сың сен?! Тау шай-қал-май, жер
сіл-кін-бей, о-лар қа-ра жер-дің ас-ты-на қа-лай сі-ңіп ке-те-
ді? – деп, Жар-ты-бай құй-рық-тар-ға қа-рай бұ-ры-ла бер-ге-ні
сол е-ді, Ал-дар кө-се жа-ны шы-ғар-дай шы-рыл-дай-ды.

– Ти-іс-пе, ба-йе-ке, ти-іс-пе! Ө-гіз-дің құй-ры-ғы сал-ма-ғын кө-те-ру-ші ме е-ді, ү-зі-ліп ке-те-ді. Ке-йін қа-зып шы-ға-ра-мыз, – дей-ді. А-шу-лап-ғап бай тың-да-мас-тап құй-рық-тар-ды бі-рі-нен соң бі-рін жұ-лып а-ла-ды.

– Мен сіз-ге шы-дай тұ-ры-ңыз, айт-пе-се ө-гіз-де-рі-ңіз-ден а-йы-ры-ла-сыз деп ес-керт-тім! Ен-ді не бол-ды?

О-сы сөз-ді ай-та-ды да, ө-зі бай-лап кет-кен ө-гіз-дер-ді а-лып, аш-жа-ла-ңаш ке-дей-лер-ге «сор-па пі-сі-ріп, іш-сін...», – деп, бо-ліп бе-ре-ді.

